సృష్టికర్త

కె.కె. రఘునందన

ఒక్కసారి భారంగా నిట్టూర్చి ఒత్తిగిలి పడుక్కున్నారు చలపతిరావు మేష్టారు. హాస్పిటల్ అంతా నిశ్శబ్దంగా సుషుప్తిలోకి జారుకుంటోంది. అప్పుడప్పుడు మనుషుల అలికిడి అస్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

మేష్టారు కనులు తెరిచినా...మూసినా చీకటే కనిపిస్తోంది. కాని ఆ చీకటి ఉండేది ఈ ఒక్క రోజే! రేపే తనకు వెలుగొస్తుంది... తను లోకం చూడగలిగే శుభ సమయం ఆసన్నమౌతోంది.

ఆ ఆలోచన రాగానే చలపతిరావుగారి హృదయం ఆనందంతో సాగరంలా పొంగి పొరలుతోంది. దాని వల్ల మనసు అక్వేరియంలోని చేపపిల్లలా అనిశ్చలంగా, భావాల సంఘర్షణలో, అల్లిబిల్లిగా తిరుగాడుతోంది.

ఏ కోణంలోంచి చూసినాసరే తనకు అర్థం కాని విషయమే గోచరిస్తోంది.

ఔను! తనకూ డాక్టర్ యోగీంద్రకూ ఏమిటి సంబంధం? అసలు తన భయంకరమైన అంధత్వాన్ని వెలుగుమయం చేయ సంకల్పించడానికి అతనికి ఏం పట్టింది? యింతకీ ఆ మహానుభావుడికి తనపై ఏమిటి ఈ అవ్యక్త అనురాగ పరంపర? తనని ప్రతిక్షణం కనిపెట్టుకు తిరుగుతున్న ఈ కరుణామయుడి వింత ధోరణి ఏమిటసలు?

ఎలాగైనా తను అదృష్టవంతుడన్నది వాస్తవం.

ఐదేళ్ళక్రితం తనకు శుక్లాలువచ్చి కళ్ళు పోయినప్పుడు తనెంత బాధపడ్డాడో... ఈనాడు తనకు దృష్టి వస్తుందని చెప్పినప్పుడు అంతకు పదిరెట్లు సంతోషించాడు.

దానికి కారకుడు డాక్టర్ యోగీంద్ర!!

ఈ జీవన ప్రయాణంలో తనకింతవరకూ ఎందరో మనుషులు తారసపడ్డారు. ఆ మనుషుల్లో ఎన్నో యిరుకు మనసుల్ని, సంకుచిత స్వభావాల్ని, దుష్టవ్యక్తిత్వాలనీ... గమనించాడు. కానీ మంచితనం యింకా మనుషుల మనసుల్లో మంటగలసిపోలేదని, మానవత్వపు విలువలు యింకా దిగజారిపోలేదని, నిరూపించిన మహోన్నతుడు డాక్టర్ యోగీంద్ర!

మొట్టమొదటిసారిగా తన జీవితంలో తొలకరి జల్లు కురిపించిన మహనీయుడు యోగీంద్ర తన వద్దకు వచ్చిన సందర్భం, అతను చెప్పిన మాటలకు తనలో నిండుకున్న తృప్తి ఒకదాని వెంట ఒకటి గుర్తుకొచ్చాయి, చలపతిరావు మేష్టారికి.

* * *

ఆ రోజు...

ఎవరో తలుపుతీసుకుని వచ్చిన చప్పుడైంది.

"ఎవరూ!" అంటూ నెమ్మదిగా పిలిచారు మేష్టారు.

"మీరేనా చలపతిరావు మేస్టారు!" అంటూ ప్రశ్నించిన గొంతు యువకుడిదని పోల్చారు మేస్టారు.

"ఔను నేనే! అయినా నాతో ఏం పని? నాతో పని ఉన్న వాళ్ళు యింకా ఈ లోకంలో ఉన్నారంటే ఎంతో ఆశ్చర్యం వేస్తుంది నాకు. ఎందుకంటే జీవితంలో అందరినీ పోగొట్టుకుని అంధుడిగా మిగిలిపోయిన నా బ్రతుకులో నిరాశ,

విస్తేజం తప్ప ఏం లేవు. నా గొడవ చెప్పి మిమ్మల్ని విసిగించి ఉంటాను... యింతకీ మీరెవరో చెప్పారు కారు. యిలా కూర్చోండి...'' అనిచెప్పి తన ప్రక్క-మీద కూర్చోమని సైగ చేసారు చలపతిరావుగారు.

''నా పేరు యోగీంద్ర. నేను క్రొత్తగా ఈ ప్రక్క వీధిలో నా ప్రాక్టీసు ప్రారంభించాను. నేను ఐ స్పెషలిస్టుని. నా వృత్తిలో ప్రధానభాగం జీవితం చివరి తీరంలో అంధకార బంధురంలో అలమటిస్తున్న వారి సేద తీర్చి, వారికి చేయూత నందించి చూపు తెప్పించి ఆదుకోవటం. అందుకే నేను వృత్తిని ప్రారంభించానంటే ఈ రోజుల్లో ఎవరూ నమ్మశక్యం కాని విషయం. కాని నేను చెప్తున్నది అక్షరాలా నిజం.'' కూర్చొన్నాక తన ధ్యేయం వివరించి చెప్పాడు యోగీంద్ర.

''అసలు మీకు చూపు ఎప్పుడు పోయింది... మీరు అంగీకరిస్తే, మీకు దృష్టి తెప్పించే బాధ్యత నాది. ఏమంటారు'' సవినయంగా మళ్లీ అన్నాడు యోగీంద్ర.

''నాయనా! నువ్వెవరివో కాని నా కళ్లకు కాంతిని ప్రసాదిస్తానంటున్నావ్. నేను అదృష్టవంతుడినైతే చూపు నీ చేతులు మీదుగా రావాలి, అని జవాబిచ్చి చిరునవ్వు నవ్వారు మేస్టారు.

వెంటనే యోగీంద్ర చలపతిరావు మేస్టారిని తీసుకుని తన క్లినిక్‌కి వెళ్లాడు.

ఆ సాయంత్రమే కొన్ని పరీక్షలు జరిపి దృష్టి వస్తుందని నిర్ధారించగానే మేస్టారి హృదయం ఆనందంతో ఉవ్వెత్తున ఎగిసి వెయ్యింతలై వెలిగింది.

* * *

సృష్టికర్త

ఆపరేషన్‌కి అన్నీ సిద్ధం చెయ్యబడ్డాయి.

తెల్లవారితే ఆపరేషన్!

తనకు చూపొస్తుంది, అప్పుడు తను ఎక్కడైనా ఒంటరిగానే వెళ్లగలడు. 'గుడ్డి మేస్టారన్న' మారు పేరు మాసిపోతుంది.

గాలిపటం లాంటి మనసు ఆలోచనల దారంతో విహరిస్తుండగా — 'మేస్టారూ!' అన్న యోగీంద్ర పిలుపుకు పుటుక్కున తెగిపోయింది.

''ఏం బాబూ!'' అన్నారు ఆతృతగా.

''మీరు సిద్ధమేనా! యింక ఆపరేషన్ జరిగే టైము దగ్గర పడిందిలెండి'' అని చెయ్యి పట్టుకుని నడిపించుకుని ఆపరేషన్ థియేటర్‌లోనికి వెళ్లాడు యోగీంద్ర.

* * *

ఆపరేషన్ సక్సెస్ అయింది.

చలపతిరావు మేస్టారి గ్రుడ్డి జీవితం అంతమై క్రొత్త వెలుగు వచ్చింది. కట్లు విప్పేముందు మేస్టారికి ఒక కోరిక మనసులో మొలకెత్తింది.

ఇన్నాళ్ల ఈ నిస్తేజపు బ్రతుకులో ... ఒంటరి జీవితంలో వసంతం నింపిన దేముడులాంటి యోగీంద్రను మొట్టమొదటగా చూడాలి ... అదే తన హృదయంలో రెపరెపలాడుతున్న కోరిక.

మెమ్మదిగా విచ్చుకున్నాయి కళ్లు.

చాలా యేళ్ల తరువాత లోకమంతా ప్రకాశవంతంగా కనిపించింది. ఆ కాంతిలో డాక్టర్ యోగీంద్ర అడక్కుండా వరమిచ్చిన భగవంతుడిలా సాక్షాత్కరించాడు.

అపరిమితానంద భరితమైన చలపతిరావుగారి ఆత్మ పరవశించిపోయి కన్నులనీరు, హృదిలో హర్షం నిండుకుంది.

''బాబూ! నువ్వు మామూలుమనిషివికావు.. మానవత్వపుశిఖరాల్ని చేరుకున్న అగ్రగణ్యుడివి.' అన్నప్పుడు మేస్టారిమనసు పులకింతలతో ఊగిసలాడింది.

''మేస్టారూ! నేను చేసినసేవ ఏముందిలెండి. ఇది నా కర్తవ్యం... నా ధ్యేయం... ఆపై దైవకృప...'' అన్నాడు యోగీంద్ర మేస్టారివంక గౌరవంగాచూస్తూ...

''లేదు బాబూ ఆ కనిపించనిదేవుడు నాకిప్పుడు నీవు కనిపిస్తున్నాడు... నాకూ నీకూ పరిచయం లేకపోయినా నువ్వు నాపై ఎందుకో ఈ అవ్యాజ్య అనురాగాన్ని కురిపించి నా బ్రతుకువీణను పలికించావు.''అని ఆప్యాయంగా యోగేంద్రను గుండెలకు హత్తుకున్నాడు.

''లేదు మేస్టారూ! మీకూ నాకూ ఋణం ఉందికనుకనే ఈ విధంగా జరిగింది...''

''అంటే...?'' మేస్టారిలో సంశయం జనించగా అడిగారు.

''మీకింకా అర్థం కావటంలేదు మేస్టారూ! మీ చేతిచలవవల్ల ఈనాడు నేను డాక్టర్‌అనే పవిత్ర వృత్తిని చేపట్టి లోకంలోనిలిచిన నా ప్రగతికి,పునాది మీరేనంటే మీకు ఆశ్చర్యంకలగచ్చు... ఆనాటి 'అలుగోలు' చలపతిరావు మేస్టారిగా నాకేకాకుండా

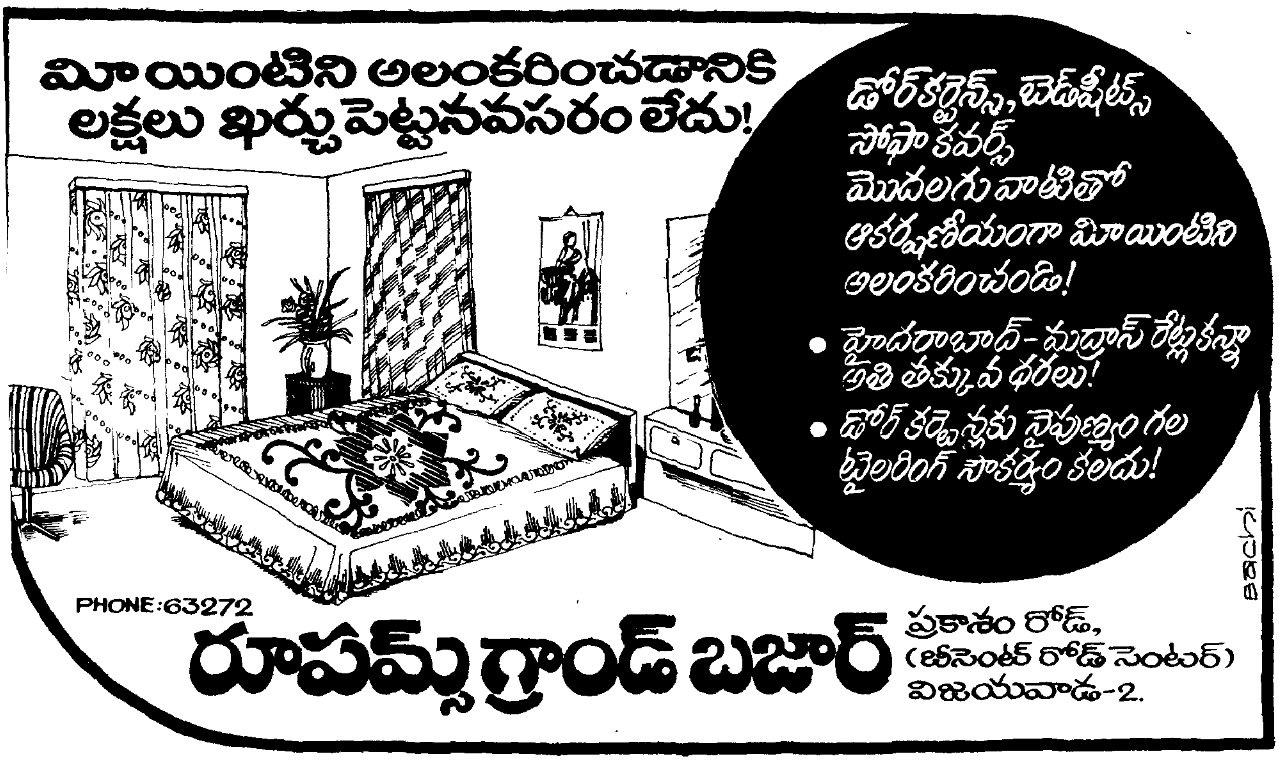

ఎంతోమందికి మీరు గుర్తు... కారణం మీ మంచితనం, అభిమానం... ఆ రోజుల్లో మీరు నాకుచేసిన మేలు మరువురానిది. అందువల్ల నే నెంత ఋణపడి ఉన్నానో నాకు తెలుసు. ఆ ఋణం తీర్చుకునేందుకు యింత మంచి అవకాశం ఈ విధంగా కలుగుతుందని కలలోకూడా ఊహించలేదు." అంటూ అనర్గళంగా చెప్పుకుపోయిన డాక్టర్ యోగీంద్రగొంతు అప్రయత్నంగా గాద్గదికమైంది. యోగీంద్రకళ్ళ చెమ్మగిల్లటం గమనించిన చలపతిరావుగారి హృదయం వెన్నలా కరిగింది.

"బాబూ! ఎందుకలా బాధపడ్తావు? నువ్వు ఏమిటి మాట్లాడుతున్నావో... నాకు ఏ మాత్రం అర్థంకాలేదు." అసలుసంగతి వివరించమని అడిగారు.

"మేస్టారూ! మీకు నేను గుర్తుకురాలేదా! నేను మేస్టారూ! మీరు "యింద్రా! యింద్రా!" అంటూ అనురాగంగా, ఆప్యాయంగా పిలిచిన యోగీంద్రను.... మీ యింట్లో ఉన్నది రెండు నెల్లే అయినాసరే మీ రిచ్చిన ఆతిథ్యం, ఆదరం మరచిపోలేనిది. నాకు పరీక్ష ఫీజు లేదంటే ..." అని యింకా ఏదో గుర్తు చేయబోతూంటే అతన్ని ఆపి మేష్టారు అందుకున్నారు.

"ఔను బాబూ! ఇంద్రా! గుర్తొచ్చావు... వెధవది వయస్సు పైబడి, జ్ఞాపకశక్తి తగ్గిపోయింది. నువ్వు అప్పుడు సన్నగా ఈనిపుల్లలా ఉండేవాడివి. అందుకే పోల్చలేకపోయాను. క్షమించు బాబూ! అయినా నేను చేసిన సహాయం ఏమాత్రం?"

క్రమక్రమంగా చలపతిరావుగారి మెదడులో గత స్మృతులు ఒక్కొక్కటే కదలాడ సాగాయి.

* * *

చలపతిరావు మేస్టారు అలుగోలు జిల్లాపరిషత్ హైస్కూలులో పనిచేసే రోజులవి. మేష్టారంటే అందరికీ భయం ఎంత ఉండేదో భక్తి కూడా అంతే ఉండేది. అలా అని ఎవరినీ దండించేవారు కాదు.

ఆ స్కూల్లోనే యోగీంద్ర చదువుకునేవాడు. తొమ్మిదో తరగతి వరకూ అతని చదువు బాగానే సాగింది.

యోగీంద్ర మేనమామ శివరావు అతనికి డబ్బు పంపేవాడు. కాని పదవ తరగతికి వచ్చేసరికి శివరావు డబ్బు పంపించటం మానేసాడు. అప్పుడే యోగీంద్రను పరీక్ష ఫీజు కట్టమని హెడ్మాస్టారు చెప్పారు.

దిక్కు తోచలేదు యోగీంద్రకు. వెంటనే పట్నం బయలుదేరాడు.

గుమ్మంలోనే ఎదురైన మామయ్య ఉంపుడుగత్తె లోపలకు యోగీంద్ర పాదం మోపీ మోపగానే —

"ఎందుకురా యిక్కడికి దాపరించావు?" అని కసిరింది.

"మావయ్య లేడా? అర్జంటుగా నలభై రూపాయలు కావాలి. ఒకటవతేదీ లోపుగా పరీక్ష ఫీజు కట్టాలి" దీనంగా జెప్పాడు.

"మీ మామయ్య ఏమైనా యిక్కడ డబ్బుల చెట్లు మొలిపిస్తున్నారనుకున్నావా? నీకు ఎప్పుడు కావాలంటే అప్పుడల్లా కుమ్మరించడానికి ... వెళ్ళు .. వెళ్ళు నాయనా! ఎక్కడ ముష్టెత్తుకుంటావో ముష్టెత్తుకో! మళ్ళీ ఈ గడప తొక్కావంటే కాళ్ళు విరక్కొడతాను." అని యోగీంద్రను బయటకు పంపించి ధడేల్‌మని తలుపు వేసేసింది.

అమ్మలాంటి అత్త ఈనాడు బ్రతికుంటే తననిలా వొట్టి చేతులతో త్రిప్పి పంపేదా!!

అత్త చనిపోగానే యింటి పరిస్థితి ఎంత నీచంగా తయారైంది??

మరేం చేసేది లేక వెనుతిరిగి పోయాడు యోగీంద్ర.

ఒకటవ తేదీ దగ్గర పడుతున్న కొద్దీ యోగేంద్రలో దిగులు ఎక్కువ కాసాగింది. ఎవరి నడిగినా లేదనే సమాధానమే వస్తోంది. స్కూల్లో పాఠాల మీద మనసు లగ్నం అయ్యేది కాదు.

సాయంత్రం పూట ఒంటరిగా గుడి దగ్గర కూర్చొనే వాడు. ఒక రోజు అలాగే కూర్చొని ఆలోచిస్తున్న యోగీంద్రను — "ఏం బాబూ యిలా ఒంటరిగా కూర్చున్నావు. అరే కన్నీరు కారుస్తున్నావే?" అంటూ పలకరించి ఆప్యాయంగా దగ్గరకు తీసుకున్నారు చలపతిరావు మేష్టారు.

యోగీంద్ర దుఃఖం మరింత ఎక్కువైంది.

"ఎందుకు బాబూ! ఎవరైనా ఏమైనా అన్నారా" అని మరింత మృదువుగా ప్రశ్నించారు.

ఏడుస్తూ తన దీన స్థితిని వివరించి చెప్పాడు.

ఈ మాత్రం దానికిలా బాధపడ్డం తగదని ఓదార్చి తనతోపాటు యింటికి తీసుకెళ్ళాడు చలపతిరావు మేష్టారు.

మర్నాడే యోగీంద్ర పరీక్ష ఫీజు కట్టేసాడు.

* * *

"పెద్దవారు మీరు... దీవించాలి తప్ప యిలా నన్ను క్షమించమని అడక్కూడదు... ఆ రోజే నా చదువు కొడిగట్టిన దీపంలా అయిపోతే నేనేమయ్యేవాడిని? నా బ్రతుకు ఈనాడెంత నికృష్టంగా ఉండేది. పదో వరగతి పాసైనాక రాత్రుళ్ళు కష్టపడి రిక్షా త్రొక్కి నా ఫీజులు కట్టుకుని చదువుకుంటూ యింత వృద్ధిలోకి వచ్చాను. అదంతా మీ చలవే! అన్ని దానాల్లోకి విద్యాదానం పరమోత్కృష్టమైనదని లోకోక్తి. దాన్ని నాకు ప్రసాదించారు." అని ఒక్క క్షణం ఆగి మళ్ళా చెప్పటం ప్రారంభించాడు యోగీంద్ర.

"ఒక విషయం మీకు గుర్తుందో లేదో... మేం పదో తరగతి పాసైన రోజున నాతోటి సహాధ్యాయులైన నాయుడిగారబ్బాయి, కరణంగారి మనవడు, సుబ్బారావు మేస్టారి కొడుకు యింకా చాలా మంది పరీక్షలో ఉత్తీర్ణులైనందుకు కృతజ్ఞతగా మీకు గురుదక్షిణగా ఎన్నో కానుకలు సమర్పించారు. కాని నేను మాత్రం మీకేమీ యివ్వకోలేని దౌర్భాగ్య స్థితిలో ఉన్నాను. అది చూసిన నాలో ఆ క్షణం రేగిన వ్యధ భరింపరానిది. ఆ నాటి నుంచి నేటి వరకూ ఆ బాధ నన్ను వెన్నంటి, వేధిస్తూనే ఉంది. నేను డాక్టర్నైనాక మీ కోసం మన 'అలుగోరు' వచ్చాను. కానీ మీరు రెటైరైనాక ఎక్కడికి వెళ్ళారో తెలియదని చెప్పారు. తర్వాత నేనీ ఊళ్ళో ప్రాక్టీసు పెట్టడం, మీరీ ఊళ్ళోనే ఉన్నారని తెలియటం కాకతాళీయంగా జరిగింది. ఆ సమయంలోనే మీరీ దుస్థితిలో ఉన్నారని తెలిసింది. అందుకే మీకెలాగైనా చూపు తెప్పించాలని భావించాను. నేననుకున్నట్లే ఆపరేషన్ విజయవంతమైంది. ఒకప్పుడు నేను సమర్పించుకోలేని గురుదక్షిణ యిన్నేళ్లకు ఈ విధంగా తీర్చుకున్నందుకు నాకెంతో సంతోషంగా ఉంది. నేను ధన్యుణ్ని మేస్టారూ... నేను ధన్యుడిని."

"ఇంద్రా! నువ్వు నాకిచ్చినది ఉట్టి గురుదక్షిణ కాదు బాబూ! ఇన్నాళ్ళా చీకటిలో మ్రగ్గిపోతున్న నా జీవితానికి జ్యోతిని ప్రసాదించావు... నీ లాంటి శిష్యుడ్ని పొందిన నేను చాలా అదృష్టవంతుడిని..." అంటూ ఆర్ద్రతతో నిండిపోయిన చలపతిరావు మేస్టారి కనులు ఒక్కసారి అశ్రువుల్ని వర్షించాయి. అవి ఆనందాశ్రువులు.

అది చూసిన యోగీంద్ర— "మేస్టారూ! ఈ జగానికి బ్రహ్మ ఎలా మూలపురుషుడో... విద్యార్థి జీవితానికి గురువు అటువంటివాడు. నా ఈ జీవితానికి సృష్టికర్త మీరే మేస్టారూ?" అలా అనగానే అతన్ని అత్యంత ఆప్యాయంగా బాహువుల్లోకి తీసుకుని అక్కున చేర్చుకున్నారు చలపతిరావు మేస్టారు. ★

ఆంధ్రపత్రిక
దినపత్రికలో
'ఆడవారికి ఆస్తి హక్కు'
వనితాలోకం వ్యాసరచన పోటీ
చూశారా?